Geen sprookje

Geike de Wit

GEEN SPROOKJE

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

www.booksupport.nl

© 2020, Alida van Sambeeck
© 2026 2e herziene druk

Omslagillustraties: Star Ashton/Alida van Sambeeck
Portret auteur: Marije van den Berg
ISBN 0000000000000

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Alieke, my supergirl

2018

'Vreemd. Ik had een gemist telefoontje van de politie.'

'Moet je niet terugbellen dan?' Guus. Haar Guus. Direct, recht door zee, soms pijnlijk scherp. En nuchter. Iemand die haar met beide benen op de grond houdt.

'Zal wel verkeerd zijn.'

'Waarom bel je niet? Ik vind dat je dat altijd moet doen.'

Ze staan op het punt de deur uit te gaan en hij speelt met de autosleutel in zijn hand. Pascalle zucht. Hij heeft gelijk. Natuurlijk. Zoals altijd. Ze heeft er alleen geen zin in. Contact met de politie betekent altijd gedoe over het verleden. Teruggezogen worden naar een tijd die ze met moeite afgesloten heeft.

Ineens denkt ze aan Puck, haar veertienjarige dochter, die op zeilkamp is. Vandaag is het de laatste dag. Ze moeten haar over een uur oppikken. Er zou toch niets met haar... Vorig jaar was er een noodlottig ongeval met een jeugdlid tijdens een zeilweekend. Gehaast zoekt ze het algemene nummer van de politie en belt terwijl ze de straat uit rijden.

'Hallo. Met Pascalle van Zandvoort. Ik ben gebeld.'

'Ja, dat klopt. Bedankt voor het terugbellen. Ik belde u over de honden van uw ex, Ray van Doorn.'

'Wat?' Ze lacht schamper. 'Zijn honden? Ik heb hem al tien jaar niet meer gesproken.'

'O. Ja, dan houdt het op. Het zit namelijk zo, hij ligt al een paar dagen in het ziekenhuis. Volgens zijn huisgenoot zijn er twee honden in huis. Ze moeten daar weg, zeker nu met deze hitte.'

Pascalle registreert: ziekenhuis, huisgenoot, paar dagen.

'Het klopt toch dat u samen een kind heeft?'

'Ja, dat klopt. Kent u het dossier? Mijn ex heeft een persoonlijkheidsstoornis. Er kan geen sprake van zijn dat ik voor zijn dieren ga zorgen.'

'Nee mevrouw, daarvan is ons niets bekend. We proberen dit probleem op te lossen. Als u de heer Van Doorn al tien jaar niet gesproken heeft, dan houdt het op.'

'Oké, succes. ´

Kalm voegt Guus in. Richting 's Hertogenbosch. Het is hoogzomer, er is geen kip op de weg.

'Wat was dat?'

'Of ik voor de honden van Ray wil zorgen. Hij schijnt al een paar dagen in het ziekenhuis te liggen.'

'Al een paar dagen? Dan is er wel wat aan de hand. Normaal gesproken sturen ze patiënten het liefst zo snel mogelijk naar huis.'

'Ze zagen dat Ray en ik een kind hebben. Ach, ze moeten wat natuurlijk. Ik wíst dat het over hem ging. Dat moest wel.'

'Waar woont hij?'

'Dat heb ik niet gevraagd. Dat mogen ze niet zeggen. Ook niet wat hij heeft. Ik vraag me af of het ernstig is.'

'Misschien is het beter om dat niet te weten.'

'Zijn sociale kring moet klein zijn, als ze zelfs mij benaderen. Eigenlijk best schrijnend.'

'Dat weet je toch.'

'Het moet iets acuuts zijn. Anders had hij absoluut iets geregeld voor zijn honden. Zo is hij wel.'

Haar innerlijk vermaant haar de emotionele beerput gedempt te houden. Het is niet belangrijk wat hij mankeert, en zijn honden zijn niet haar probleem.

'Hij zal misschien een ongeluk hebben gehad, of misschien heeft hij klappen gehad vanwege problemen met verkeerde mensen.' Guus kijkt even opzij en peilt haar blik.

Zwijgend luisteren ze naar het verslag van de tijdrit van de Tour de France. Er gaat altijd iets rustgevends uit van Guus. Robuust, loyaal en betrouwbaar. Haar reddingsboei, nu ze direct weer ronddobbert in een zee vol bovendrijvende herinneringen.

Pascalle heeft Ray meer dan tien jaar niet gezien, desondanks maakt hij nog steeds deel uit van haar leven. Als een schimmige figuur, steeds terugkerend in haar dromen, neemt hij verschillende gedaanten aan; slachtoffer, misbruiker, agressor, minnaar, kind, vader. Een lange lijst.

Ze heeft nog steeds ogenblikken die ze 'momenten van zwakheid' noemt. Momenten waarin ze met hem wil praten zodat ze hun relatie samen af kunnen sluiten. Ze weet dat dat niet kan, het is te gevaarlijk. In zijn beleving horen ze bij elkaar. Voor je het weet begint alle ellende weer opnieuw.

1

1996-1998

You're the book that I have opened
And now I've got to know much more

(Massive Attack, Unfinished Symphathy)

DE SCHAAL VAN RICHTER

Pascalle studeerde nog toen ze Ray voor het eerst zag. In een strakke, snow-washed, spijkerbroek, boog hij over een pooltafel en tuurde geconcentreerd door een grote, goudkleurige bril naar de ballen. Uit zijn openhangende, witte overhemd, bungelde een gouden schakelketting. Zijn bruine krullen hingen over een schouder en reikten bijna tot aan zijn billen. Hij leek op een glamrocker met een biljartkeu, de ballen vakkundig wegspelend. Er hing een groep jongens en meiden om hem heen. Ze applaudisseerden en joelden als hij een bal potte. Dan glimlachte hij zelfvoldaan, en ging verder.

'Wat is dit voor tent?' Pascalle stootte Joost aan. 'Wat. Doen. We. Hier?'

'O, we zeggen even hallo tegen Ray.'

De eight-ball verdween in de pocket. Ray maakte zich los van de groep. Hij liep naar de bar, stak een sigaret op en wisselde wat briefgeld om in muntjes. Hij zag Joost en liep met uitgestoken hand op hem af. Met zijn andere hand stopte hij het kleingeld in zijn achterzak.

'Hé, Joost, lang niet gezien!' Hij bekeek Pascalle van top tot teen. 'Is deze ijskoningin de reden? Ze ziet wel wat wit. Moet ze poepen?'

Tot haar grote ergernis begon Joost te lachen. Joviaal pakte hij de uitgestoken hand aan en trok Ray naar zich toe voor een omhelzing. 'Hé man, alles goed?'

Over de schouder van Joost keek Ray haar aan. Ze vond hem niet bijzonder knap. Hij zag bleek en zijn bovenlip wees puntig naar een forse neus. Toch had hij iets speciaals, een soort gloed in zijn ogen.

Hij bleef kijken. Ze keek terug. Voelde haar wangen rood worden.

Ray fluisterde iets in het oor van Joost, die grinnikte en zei: 'Nee man, vriendinnen delen doe ik niet, forget it.'

Ray grijnsde en gebaarde hem te volgen naar de gokkast.

'Ik hoef jouw vriendinnen niet, maar deze koele blondine zou ik weleens willen ontdooien.'

Ray gaf haar een knipoog en bekeek haar nog eens uitgebreid. Hij was als een aardschok. Zijn lach, zijn foute kleding, zijn bravoure. Ze wist zich geen houding te geven. Hij installeerde zich voor de fruitautomaat en gooide er in een hoog tempo muntjes in.

'Er heeft net een paar uur lang een of andere mafkees bakken geld in deze kast gegooid. Ik durf te wedden dat hij subiet gaat uitkeren. Hij gaf Joost een briefje van vijfentwintig. 'Haal een spatje Johnny Walker voor me, wil je? Ik blijf hier zitten, anders mis ik de jackpot. En neem ook tegelijkertijd voor jullie wat mee.'

Met stijgende verbazing zag Pascalle hoe Joost het geld aanpakte, naar de bar liep en terugkwam met drie drankjes. Ze wilde hier weg. Ze zouden uitgaan vanavond. In plaats daarvan stond ze in een aftands café, in het gezelschap van de meest ordinaire, lompe gast die ze ooit ontmoet had. Niet haar idee van een leuke avond.

'Ik had laatst die meid meegenomen naar huis… Hoe heet ze nou toch? Die snol van Dave.' Terwijl hij sprak hield Ray zijn handen op de knoppen en zijn blik op het scherm.

'Isabelle, bedoel je?'

'Ja, geloof dat ze Isabelle heet. Die moeder is een lekker wijf trouwens, die lust er wel pap van, haha. Anyway, die Isabel-del, of hoe ze heet, die nam een paar trekjes van mijn joint en gleed gewoon van de bank af. Misschien iets voor die van jou?'

'Ik blow niet en ik ben niet 'die van jou'. Ik heet Pascalle.'

Ze werd hem behoorlijk beu. Dat Joost het allemaal erg grappig leek te vinden, was misschien nog wel erger.

'Ja, dat krijg je als je jezelf niet fatsoenlijk voorstelt. Ik... '

Een luid gerinkel onderbrak hem. ´Ha, zei ik het niet?'

Hij bukte om de muntjes op te vangen die uit de automaat stroomden. Ging door zijn hurken en raapte ze op van de grond. Pascalle maakte van de gelegenheid gebruik om naar buiten te lopen. Deze gast was fout en vervelend. Ze wilde hem nooit meer zien.

Een paar dagen later stond er een man in een te groot pak bij haar voor de deur: 'Bent u mevrouw Pascalle?'

Hij hield een briefje in zijn hand: 'Ik moet u ophalen en naar de stad brengen, naar de Griek.'

Half op de stoep stond een oude BMW, met een draaiende motor en een gebedssnoertje aan de spiegel. Een snorder.

'Mag ik eens kijken wat er op uw briefje staat? Ik heb helemaal geen taxi besteld.'

De man liet haar het briefje lezen. Er stond niets anders op dan haar voornaam en adres.

'Ik moest zeggen dat het een verrassing is. Volgens mij bent u de goede persoon, klein en blond.'

Pascalle begon te lachen. Verwonderd stapte ze in. Joost ging nooit met haar uit eten, hoogstens trakteerde hij op een Big Mac menu. Ze hield niet van Grieks eten, maar dit was een hele vooruitgang ten opzichte van McDonalds. Tijdens de korte rit probeerde ze te bedenken wat de aanleiding zou kunnen zijn voor deze romantische actie. Na tien minuten parkeerde de chauffeur zijn auto op de stoep voor het restaurant. Hij knikte en zei eenvoudig: 'Hij zit op u te wachten.'

Het bloed stroomde naar haar wangen. Op een muurtje naast de ingang zat Ray een sigaret te roken. Zijn haar was in een losse staart gebonden. Hij droeg een zwart leren motorjack, met daaronder het openhangende, witte overhemd en de strakke spijkerbroek, waarvan de pijpen ophielden bij een paar afgetrapte, grauwwitte basketbalschoenen. Hij gooide zijn sigaret weg, sprong op en opende het portier van de auto.

'Hallo schoonheid. Kom je?' Hij stak zijn hand uit, trok haar omhoog, greep in zijn achterzak en gaf de chauffeur wat briefgeld. Terwijl de snorder wegreed, bekeek Ray haar goedkeurend. Onwennig stond ze naast hem. Instinctief kruiste ze haar armen voor haar borst. Ze was niet gewend om zo openlijk bekeken te worden.

'Ga je mee naar binnen? Dit leek me een prima plek om elkaar beter te leren kennen.'

Hij knipoogde en nam haar bij de arm. Zijn brutaliteit prikkelde haar nieuwsgierigheid en ze liet zich mee naar een tafeltje voeren. Galant trok hij een stoel naar achteren en liet haar plaatsnemen. Tijdens het eten informeerde hij naar haar studie, haar familie en vrienden. Hij was prettig gezelschap, hij was belangstellend, maakte het haar naar de zin en strooide met complimentjes, werd gaandeweg verleidelijk. Na iets te veel van de zoete, Griekse wijn, maakte ze gevatte opmerkingen, beantwoordde zijn flirten en dreef mee op de golf van zelfverzekerdheid die hij haar gaf.

Tijdens het dessert vroeg hij haar rechtuit: 'En… wanneer gaan we het doen?'

Ze lachte, keek uitdagend in zijn glinsterende, goudbruine ogen en hoorde zichzelf zeggen: 'Ik zeg niet "nooit", want het leven kan soms gek lopen.'

Hij reikte over de tafel, streelde vluchtig de binnenkant van haar pols en zei zacht: 'Ik hoor wel wanneer je zover bent.'

TERUG VAN WEGGEWEEST

Ray was in en uit haar leven. Hij verdween een poos om in een buitenlandse discotheek te werken. Daarna dook hij plotseling weer op en wilde afspreken. Hij ging naar Curaçao en kwam naar eigen zeggen over twee jaar terug, of misschien wel nooit meer. Ze nam een kat van hem over. Een schuw beestje, met een witte vacht en turquoise ogen. Vlak voor zijn vertrek belde hij aan en hield een enorme bos bloemen in zijn armen.

'Hoi schoonheid? Heb jij hier een vaas voor?'

Zonder het antwoord af te wachten, legde hij de bloemen op de keukentafel en liep terug naar buiten.

'Hé, wacht. Waarom?… Lust je wat te drinken?' Ze volgde hem gehaast, stond op blote voeten bij zijn auto.

'Ja, zo. Er komt nog meer.´

Ray opende de laadbak. Die puilde uit van de bloemen. Hij nam er een bos rozen uit. 'Zoek maar wat vazen, er komt nog veel meer.'

'Hè? Wat is dit?'

'Nou, bloemen. Of wil je ze niet?'

'Jawel, natuurlijk... Alleen, hoe kom je eraan?'

'Dat boeit toch niet, schoonheid.' Met een brede glimlach bleef hij op en neer naar zijn auto lopen. Ondertussen zocht ze naarstig naar iets om de bloemen in te doen. Jampotjes, lege flessen, een kan, een maatbeker. Alles wat water kon vasthouden werd gevuld met bloemen. Ze voelde zich gevleid, dit was toch wel heel bijzonder.

'Hoe kom je hieraan?'

'Voor jou een vraag, voor mij een weet.' Hij gaf haar zijn bekende knipoog.

'Mag ik dat niet weten?'

'Maakt het minder leuk hè, schatje. Maar vooruit, omdat je zo nieuwsgierig bent. Ik heb daarnet vlak voor sluitingstijd een bloemist leeggekocht. Ik ga je missen, schoonheid. Ik ga er trouwens meteen vandoor, ik moet nog veel afhandelen voor mijn vertrek.'

Later vond ze onder een van de vazen een stapeltje geld met een briefje erop: 'Voor kattenvoer'.

Ze had een zwak voor hem ontwikkeld. Niemand was zoals hij. Ordinair, brutaal en tegelijkertijd warm, galant en lief. In zijn buurt voelde ze zich speciaal.

Na een klein jaar kwam Ray terug uit Curaçao. Met hulp van zijn vader en zijn oom opende hij een café. Een droom kwam uit.

Ze zagen elkaar niet vaak. Ze had het druk met haar verpleegkundeopleiding en Ray met zijn zaak. Inmiddels was ze ook de stad uit en woonde ze samen met Joost. Het maakte hem niets uit waar ze woonde of met wie, als ze elkaar zagen was hij heel duidelijk: hij wilde haar.

Plotseling hoorde ze op een feestje iets over een auto-ongeluk in Frankrijk. Hij zou gereden hebben en er zou alcohol in het spel zijn.

De geruchten bleken waar te zijn. De situatie was heel ernstig, er was een dodelijk slachtoffer en een ander slachtoffer was invalide geraakt. Hij werd berecht en kwam pas na een half jaar terug. Ze had hem willen schrijven. Het adres van de gevangenis hing op de koelkast. Ze had echter geen woorden kunnen vinden. Ze miste hem en dat kon niet. Ze was met Joost.

Ze had Ray vlak voor het ongeluk nog gezien, ze hadden lang

met elkaar gesproken en bij het afscheid omhelsde hij haar. Zijn stoppelbaardje streek langs haar wang en plotseling voelde ze meer dan alleen vriendschap. Vlug had ze zich losgemaakt en gedag gezegd. Haar reactie op hem, had haar sindsdien niet meer losgelaten. Ze kon het niet echt verklaren en het bleef sluimeren tot ze weer voor het eerst iets van hem hoorde.

Hij belde op: 'Ik wil je zien.' Zijn stem liet haar benen slap worden. Ze ging zitten.

'Ik jou ook… Ik heb veel aan je gedacht.' Het was de eerste stap, weg van Joost.

'Ik ook aan jou.'

Bij het weerzien zag ze een andere man. Zijn ogen triest, zijn bewegingen bedachtzaam en zijn stem zacht.

DAAR GA JE

Het was druk in The Irish Pub. Joost was met mensen in gesprek. Hij lachte aanstekelijk en nam van iemand een biertje aan. Ze kon het gesprek niet volgen, er stond een matig gezelschap muziek te maken op het kleine podium. Ierse volksmuziek overheerste de stemmen met een valse naklank. Die viool moest nodig gestemd worden. Was zij de enige die zich daar aan ergerde? Ze zat op een kruk, leunde met een elleboog op de bar en hield haar zware hoofd overeind in de kom van haar hand. Ray zat naast haar en staarde haar aan. Waarom keek hij zo naar haar met die glimmende, goudbruine knikkers?

'Meen je dat?' Onder de bar streek zijn hand over haar been.

'Wat?' Ze was de draad kwijt, had te veel gedronken. Eerst de wijn tijdens een etentje met Joost. Daarna kwamen ze Ray tegen en was er tequila. Er stond al een tijdje een onaangeraakt shotje voor haar klaar op de bar, ze hoefde niets meer.

'Wat je net zei.'

Zachtjes duwde ze de hand weg die vrijpostig naar de binnenkant van haar dij kroop.

'Niet doen.'

'Zeg me dat ik droom. Knijp in mijn arm. Heeft Pascalle van Zandvoort, de ongenaakbare, blonde ijskoningin, na zeven lange jaren, eindelijk gezegd dat ze van me droomt? Want dan wil ik die dromen wel uit laten komen. Met liefde en plezier. Geen enkel probleem, zeg maar wanneer.'

Zijn lippen waren dicht bij haar oor. Ze raakten terloops haar oorlelletje voordat hij zijn hoofd terugtrok. Ze huiverde en keek naar Joost. Hij had geen idee wat hier gaande was, zelf wist ze het ook niet. Ze had Ray iets verteld, maar wat? Ze pijnigde haar trage hersenen. Was het dat hij, sinds hij terug was uit Frankrijk, steeds in haar gedachten was? Of nog erger, dat ze naar hem verlangde, dat ze gek werd van nieuwsgierigheid naar zijn mond, naar zijn lichaam, naar hoe het zou zijn?

Onder de bar kroop zijn hand volhardend teug naar haar dijbeen. Ze liet hem begaan. Hij boog zijn hoofd opnieuw. Zijn lange haar kriebelde tegen haar wang en streek langs haar bovenarm. Hij kneep zachtjes in haar been en zei: 'Ik wil je. Ik wil de hele nacht met je doorgaan, naar de maan en terug. Pas stoppen als de zon opkomt. Je bent de mooiste en interessantste vrouw in deze hele hut Ik wil met je praten, met je neuken. Het met je doen. Godnondeju, wat wil ik dat graag.'

Ze had moeite met praten. Er kwam een golf van misselijkheid opzetten, het diner kwam omhoog, ze slikte het weg. Stiekem drukte Ray een kus in haar nek, het puntje van zijn tong raakte haar huid.

Ze hoorde Joost lachen. Hij was populair. Geen feest was compleet zonder hem. Ze moest zich regelmatig opnieuw aan dezelfde mensen voorstellen. Ze zagen haar niet. Vergeleken bij hem was ze flets en onbeduidend. Hij trok onbedoeld alle aandacht naar zich toe en had een fantastische tijd. Ondertussen verveelde zij zich dood. Voor haar kropen zulke nachten voorbij. Ze groeiden uit elkaar. Ze bleef steeds vaker thuis, hij bleef regelmatig nachten weg en hield er vriendinnetjes op na. Hij was haar beste vriend, maar dat was niet genoeg. Ze was toe aan iets nieuws. Iets avontuurlijks. Het diende zich hier op een presenteerblaadje aan.

Een nacht met Ray. Een idioot voorstel. Juist daarom onweerstaanbaar aantrekkelijk. Ze was in slaap gesust en hij schudde haar heerlijk door elkaar. Hij maakte doffe kleuren levendig en wazige contouren zichtbaar. Dit sluimerde al tijden, en trouwens, waarom zou Joost wel met anderen mogen aanrommelen en zij niet? Ze positioneerde de hand van Ray hoger op haar dijbeen.

'Oké, waarom niet. Wanneer spreken we af?'

Voordat hij kon antwoorden, sloeg een man amicaal een arm om hen beiden heen en stak zijn hoofd tussen hen in. Jaar of dertig, lang blond haar, forse alcoholadem en rood doorlopen ogen. Ze kende hem niet

'Hé Ray! En jij bent, eh?' Hij liet hen los en stak zijn hand naar haar uit.

'Dit ziet er mooi uit man, heel mooi. Ik zie dat het goed met je gaat, beter als toen je net terug was.'

Ze beantwoordde de hand: 'Pascalle.'

'Zo, Pascalle.' De man keek grijnzend van haar naar Ray en weer terug. Hij stopte zijn duim tussen zijn wijs- en middelvinger. Zijn jullie door dik en dun?

'Ja,' zei Ray. 'Al jaren.'

'Met hart en ziel?'

Ray herhaalde ernstig: 'Met hart en ziel.'

Normaal gesproken zou ze in lachen uitbarsten om dit soort kitscherige uitspraken. In plaats daarvan legde ze haar hand op die van hem en vonden hun vingers elkaar in het geniep onder de bar.

Ze spraken een week later af. De roekeloosheid, het idee iets te doen wat niet mocht, het liet haar bloed sneller stromen. Hij was continu in haar gedachten. Ze dacht na over wat ze aan zou doen en fantaseerde over hoe het zou zijn met hem. Ze stond onder hoog-

spanning, sliep slecht, had geen honger, niemand wist ervan. Het was een heerlijk geheim.

Joost knikte afwezig toen ze zei dat ze die avond uitging en bij iemand bleef slapen. Het leek nauwelijks tot hem door te dringen wat ze zei. Ray haalde haar op met een geleende, oude bestelbus. Onderweg kneep beet ze zachtjes aan de binnenkant van haar wang. Wat was ze in godsnaam aan het doen?

'Gaat het? Je ziet er een beetje gestrest uit.'

'Het voelt alsof ik mijn ouders aan het bedonderen ben en stiekem op stap ben.'

'Ja, leuk toch? Joost is heus niet zo braaf hoor, neem dat maar van mij aan. Nu is het jouw beurt. Geniet ervan.'

Zelfverzekerd reed hij naar een restaurant. Na een heerlijk diner eindigden ze in zijn flat. Er stond niets in, behalve twee stoelen, een tafeltje, een cd-speler en een matras. Hij had veel verloren tijdens zijn detentie. Zijn huisraad was opgehaald door deurwaarders, zelfs de vloerbedekking was weg. Er zaten geen lampen in de fittingen. Een kaars bescheen hun gezichten. Hij opende de fles champagne die in een bak water op hen lag te wachten. Ze proostten.

´Hoogste tijd voor muziek.´

Massive Attack begeleidde hem terwijl hij rustig de knoopjes van haar blouse openmaakte. 'You're the book that I have opened.' Dit was een van de mooiste liedjes die ze kende. Uitgerekend nu ze hier met Ray was, stond dit nummer op. De muziek en de tekst bespeelden haar gemoed. Hij trok haar blouse over haar schouders en zoende haar. Zijn doelbewuste zelfverzekerdheid voelde een beetje gek, maar ze besefte dat ze al jaren in het verkennende stadium hadden verkeerd. Het was duidelijk waarvoor ze hier waren.

Ze friemelde wat onzeker aan zijn T-shirt. Hij trok het uit. Daar ga je, dacht ze, er is geen weg meer terug. Al zoenend trok hij haar mee